

SAVE ME
GLĀBIET MANI

SAVE YOU
GLĀBIET VIŅU,

SAVE US
GLĀBIET MŪS

MONA KASTEN

SAVE YOU

MONA KASTENA

GLĀBIET VIŅU,

ROMĀNS

No vācu valodas tulkojusi

Iveta Galēja

821.112.2-31
Ka 770

Mona Kasten
SAVE YOU

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

All rights reserved.

Cover layout: © Sandra Taufer, München

Cover image: © Shebeko / Shutterstock

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Iveta Galēja, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8857-5

Kimai

*All the promises that we made,
it means nothing.*

GERSEY "IT MEANS NOTHING"

*Visi tie solījumi, kurus dodam,
neko nenozīmē.*

NO AUSTRĀLIEŠU ROKGRUPAS GERSEY
DZIESMAS "IT MEANS NOTHING"

1

Lidija

Džeimss ir piedzēries. Vai salietojies narkotikas. Vai arī izdarījis kā vienu, tā otru.

Jau trīs dienas nav iespējams ar viņu normāli parunāt. Brālis nedara neko citu kā vien sēž mūsu mājas salonā, tukšo alkohola pudeles citu pēc citas un izliekas, ka nekas nav noticis. Es nesaprotu, kā viņš spēj tā izturēties. Acīmredzot viņu nesatrauc fakts, ka mūsu ģimene ir sagrauta drupās.

– Man šķiet, viņš neprot citādi sērot.

Iesāņus paveros uz Sirilu. Viņš vienīgais zina, kas noticis. Es visu izstāstīju jau tajā pašā vakarā, kad Džeimss viņa ballītē sanarkojās un, Rūbijai redzot, spaidījās ar Elēnu. Man vajadzēja kādu, kas palīdz nogādāt Džeimsu mājās tā, lai ne Persijs, ne tēvs nemanītu, kādā stāvoklī viņš ir. Tā kā mūsu ģimenes ir tuvos draugos, es pazīstu Sī jau kopš bērnības. Tētis lika apsolt, ka pirms oficiālā preses paziņojuma nevienam nebildīšu ne vārda par mammas nāvi, bet es zinu, ka varu Sirilam uzticēties un ka viņš paturēs šo ziņu pie sevis – neteiks ne Renam, ne Kešam, ne Elisteram.

Bez Sirila atbalsta es pēdējās dienas nebūtu izturējusi. Tieši viņš bija tas, kurš pierunāja tēti atstāt Džeimsu uz dažām dienām mierā un ieteica pārējiem puīšiem pagaidām neuzbāzties ar jautājumiem. Draugi it kā akceptē notiekošo, tomēr mani nepamet sajūta, ka arī viņiem kļūst aizvien grūtāk noskatīties, kā Džeimss pats sevi iznīcina.

Kamēr brālis dara visu, lai apdullinātos, es nespēju neko citu kā vien lauzīt galvu par to, kas gaidāms turpmāk. Mana mamma ir mirusi, Greiema māte nomira jau pirms septiņiem gadiem, tātad sīcim, kurš aug manā vēderā, nebūs nevienas vecmāmiņas. Nopietni. Tā ir vienīgā doma, kas maļas pa galvu. Man vajadzētu sērot, bet es prātoju, ka mazulis nekad neuzzinās, ko nozīmē mīlošas vecmāmiņas apskāvieni. Kas gan ar mani notiek?

Tomēr es neko nevaru padarīt. Domas manā prātā dzīvo patstāvīgu dzīvi – seko cita citai, līdz vienā brīdī ierauj mani šausmu filmas cienīgā scenārijā un man uzmācas tik trakas bailes no nākotnes, ka es burtiski sastingstu. Šķiet, jau trīs dienas atrodos šoka stāvoklī. Droši vien tobrīd, kad tētis pavēstīja par mammas nāvi, gan Džeimsā, gan manī kaut kas sašķīda smalkās druskās.

– Nezinu, kā lai viņam palīdzu, – čukstus izdvešu, noraudzīdamās, kā Džeimss mehāniski atgāž galvu un iztukšo glāzi. Man sāp, redzot, cik trulā apātijā brālis iestidzis. Bet mūžīgi taču nevarēs tā turpināt. Kaut kad viņam nāksies ieskatīties acīs realitātei. Un, manuprāt, šajā pasaulē ir tikai viens cilvēks, kurš spētu viņam palīdzēt.

Atkal paņemu rokā mobilo telefonu un uzspiežu Rūbijas numuru, taču viņa neatbild – tieši tāpat kā visās iepriekšējās reizēs. Vēlos, kaut varētu dusmoties uz viņu, tomēr nespēju. Ja man būtu gadījies pieķert Greiemu mīlināmiem ar citu, arī es vairs negribētu kontaktēties nedz ar viņu pašu, nedz ar kādu no viņa kompānijas.

– Vai tu atkal zvani viņai? – Sirils uzmet skeptisku skatienu manam mobilajam. Redzēdams, ka apstiprinoši pamāju ar galvu, viņš nepatikā sarauc pieri. Viņa reakcija mani neizbrīna: Sirils uzskata, ka Rūbija ir laimes meklētāja, kas notēmējusi uz Džeimsa mantojumu. Es zinu, ka tas nav tiesa, bet, ja Sirils reiz noformulējis viedokli par kādu cilvēku, ir grūti pārliecināt viņu par pretējo. Un, lai cik ļoti tas mani tracinātu, es nespēju ņemt ļaunā. Vienkārši tādā veidā viņš rūpējas par draugiem.

– Džeimss neklausās nevienā no mums. Manuprāt, Rūbija ir vienīgā, kura spētu atturēt viņu no totālas pašiznīcības. – Pašas balss manās ausīs skan sveši, auksti un neizteiksmīgi, lai gan dvēselē valda pavisam citas sajūtas.

Sāpes ir tik mokošas, ka tikko varu noturēties kājās. It kā mani kāds būtu sasējis un es jau dienām ilgi nespētu atraisīt samezgloto virvi. It kā manas domas riņķotu neapturamā karuselī, no kura nav ļauts izkāpt. Nekam vairs nav jēgas. Jo apņēmīgāk es pretojos bezpalīdzības sajūtai, kas mani pārņem, jo visaptverošāka tā kļūst.

Esmu zaudējusi vienu no svarīgākajiem cilvēkiem savā dzīvē, un man nav ne jausmas, kā lai viena pati to izturu. Man *ir vajadzīgs* mans brālis! Taču Džeimss acīmredzot ir cieši apņēmis atslēgt apziņu. Tēvu es pēdējoreiz redzēju trešdien: viņš no rīta līdz vakaram tiekas ar advokātiem un padomniekiem, lai sakārtotu Bofortu kompānijas nākotni. Turpretī mammas bērū rīkošanai viņam neatliek ne minūte laika – šim darbam viņš ir nolīdzis organizētāju, vārdā Jūlija, kura pēdējās dienās mūsu mājā nāk un iet tik pašsaprotami, it kā piederētu pie ģimenes.

Doma par mammas bērēm liek aizžņaugties rīklei. Ir grūti elpot, acis sāk sūrstēt. Es steigšus aizgriežos, taču Sirils jau ir pamanījis emociju uzplūdu.

– Lidij... – viņš nočukst un saudzīgi satver manu roku.

Atraujos un, ne vārda neteikusi, dodos laukā no salona. Puišiem nav jāredz, ka raudu, citādi vienā brīdī arī viņi vairs nevaldīsies un, neņemdami vērā Sirila brīdinājumu, sāks uzdot jautājumus. Neviens taču nav akls. Džeimss vēl nekad dzīvē nav šitā uzvedies. Arī tad, ja vienu otru reizi gadījies pāršaut pār strīpu, viņš vienmēr zinājis robežas. To, ka šis nav parasts gadījums, draugi jau ir sapratuši. Ne velti Kešs neuzkrītoši ir izvācis no bāra degvīna pudeles un Elisters “aiz pārskatīšanās” noskalojis tualetes podā tos pāris gramus kokaīna, kas Džeimssam vēl bija atlikuši.

Es nevaru vien sagaidīt, kad šī slēpšanās beigsies. Pēc dažām minūtēm, tieši pulksten piecpadsmitos, publiski tiks izziņota

vēsts par mammas nāvi, un tad to uzzinās ne tikai puisi, bet arī visa pārējā pasaule. Iztēlē jau redzu ziņu virsrakstus avīzēs un reportierus pie mūsu namdurvīm un skolas. Man uzmācas nelabums, es grīļodamās steidzos prom pa gaiteni, līdz nonāku bibliotēkā.

Spuldzes met blāvu gaismu pār neskaitāmajiem plauktiem, kuros rindojas cienījama vecuma grāmatas ādas iesējumā. Man dreb ceļgali, un es šķērsoju telpu, pieturēdamās pie plauktiem. Pašā aizmugurē, līdzās logam, atrodas ar tumšsarkanu samtu pārvilkts atpūtas krēsls. Jau bērnībā šī bija mana mīļākā vieta mājā: šeit es paslēpos ikreiz, kad ilgojos pēc miera – kad mani bija nogurdinājusi zēnu uzmanība, tēva prasības un gaidas, kas saistītas ar Bofortu vārdu. Atliek tikai palūkoties uz iemīļoto vietu, lai raudas kļūtu nevaldāmas. Iekrītu mīkstajos spilvenos, pievelku kājas sev klāt, nolieku galvu uz ceļgaliem un ļaujos asarām.

Viss apkārt notiekošais šķiet nereāls. Kā ļauns sapnis, no kura varēšu atmosties, ja gana spēcīgi papūlēšos. Es izmisīgi vēlos atgriezties vasarā pirms pusotra gada – tajā pasaulē, kurā mamma vēl bija dzīva un Greiems varēja apskaut mani ikreiz, kad man klājās slikti.

Ar vienu roku noslauku acis, ar otru izvelku telefonu no bikšu kabatas. Atbloķējot ekrānu, ieraugu uz delnas skropstu tušas pēdas. Ielūkojos kontaktu sarakstā. Greiema numurs vēl joprojām atrodas svarīgāko personu izlasē uzreiz aiz Džeimsa; tas nekas, ka jau mēnešiem ilgi neesmu ar viņu runājusi. Viņš nezina ne to, ka mums būs mazulis, ne to, ka mana mamma ir mirusi. Es ņēmu vērā viņa vēlmi un viņam vairs nezvanīju, lai gan nekas manā dzīvē nekad nav prasījis tik lielas pūles. Vairāk nekā divus gadus gandrīz ik dienu mēs bijām satikušies un sarunājušies, bet pēkšņi tam tika pielikts punkts. Jutos kā narkomāns, kam liegta kārtējā deva.

Un tagad... tagad ir kritiens atpakaļ. Pirksti automātiski pieskaras zvana ikonai, un es, elpu aizmēģējusi, klausos signālu.